

Ján Adamus

2. veľkonočná nedeľa - rok B

Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: „Pokoj vám!“ Ako to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli Pána. A znova im povedal: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“ Tomáš, jeden z Dvanástich nazývaný Didymus, nebol s nimi, keď prišiel Ježiš. Ostatní učeníci mu hovorili: „Videli sme Pána.“ Ale on im povedal: „Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoj prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím.“ O osem dní boli jeho učeníci zasa vnútri a Tomáš bol s nimi. Prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, stal si doprostred a povedal: „Pokoj vám!“ Potom povedal Tomášovi:...

Jn 20, 19-31

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Kňaz Andrej Kliman (1902-1980) napísal knihu Katolíci vo víre dnešného života. V knihe nájdeme aj takúto príhodu: Ľudia, cestujúci vo vlaku, vedú spolu rozhovory na rôzne témy. Okrem iného prišla na pretras aj téma o viere a náboženstve. V rozhovore zvlášť vynikal elegantne oblečený pán, ktorý sa až príliš vychvaľoval svojím ateizmom. Hrdo vyhlásil: Ja verím iba v to, čo vidím! Cestujúci sa vtedy iba divne pozreli na seba, a keďže nik sa neodvážil protirečiť, nastalo trápne ticho. Prerušil ho až jednoduchý starý dedinský muž, ktorý podišiel k dotyčnému pánovi, a keďže si nedal klobúk z hlavy dolu, nadvihol mu ho a tváril sa, akoby čosi hľadal. Čo to robíte? Čo si to dovoľujete! Čo to má znamenať? – ohradil sa. Nič, čoby, iba sa pozerám, či máte rozum! A on na to: Pod klobúkom! No dovolte! Vtedy si povzdychol: Mne sa zdá, že vy ho vôbec nemáte... No toto! To si vyprosujem! A nedopáľujte ma! A starý pán s veľkým pokojom odpovedal: Aké dopaľovanie? Ja váš rozum nevidím. Lebo viete, ja verím iba v tom, čo vidím...

Tento príbeh nie je cudzí ani ojedinelý. Podobnými argumentmi sa oháňal aj Tomáš, keď mu ostatní apoštolí hovorili, že Ježiš žije a oni ho videli. Keď to počul, v duchu si mohol pomyslieť: Chudáci, je to na nich priveľa. Aj oni sa dali obalamutiť vystrašenými ženami. Kto už by tomu veril? Veď Ježiš zomrel, to je jasné a bol aj pochovaný, to som videl... A kto kedy počul, aby mŕtvy človek svojou mocou znova ožil? Vy si pekne

verte, čo chcete, ale ja..., ja uverím až vtedy, keď sa budem môcť dotknúť jeho rán...

Tomášove slová sú silné, ale mnohokrát sú také aj slová ľudí, ktorí iba vtedy sú ochotní veriť v Boha, ak sa budú môcť o tom presvedčiť svojimi zmyslami. Chcú všetko vidieť, všetkého sa dotknúť, všetko zakúsiť. A budme úprimní, že často sme takí aj my, teda vôbec nemôžeme povedať, že nás sa tieto slová netýkajú. Koľkokrát sa aj v našich myšliach vynorí otázka: Je to naozaj pravda, ktorú mi predkladá Boh a Cirkev? Je to naozaj pravda, ktorú hlása kňaz v kostole alebo o nej čítam v náboženskej knihe? Čo si o tom všetkom mám myslieť?!

Je jasné, že zmyslami sa o všetkom nedokážeme presvedčiť, pretože Boh nie je ako rovnica o jednej neznámej, ktorú si žiak môže v škole vypočítať. Boh je tajomná duchovná bytosť, ktorú zmyslami nikdy nepochopíme, ale ak chceme pocítiť jeho blízkosť, otvoríme sa mu, uznajme ho za svojho Pána a prijmime to, čo nám povedal ako najvyššia Pravda. Prijmime to nie preto, že to chápeme a rozumieme tomu, lebo by to nebola pravda, ale preto, že to On hovorí, najvyššia Pravda, ktorá nikdy nemôže klamať. To je pravá viera, ktorú od nás Pán žiada, a ktorú musí vlastniť každý, kto chce byť účastný na živote s ním.

Aké poučenie teda plynie pre mňa? Ak mám byť ozajstným veriacim človekom, mám vieru nielen prijímať rozumom, ale predovšetkým usilovať sa prežívať ju skutkami, lebo ona je hybnou silou môjho života. Mám sa ňou riadiť, konať podľa nej a nikdy nezabudnúť, že viera bez skutkov je mŕtva.

Dnes možno badať, že mnohí ľudia zanechávajú vieru, a tak sa hľadajú spôsoby ako nadviazať s nimi dialóg. S týmto problémom sa stretávajú aj mnohé rodiny a pýtajú sa, čo tu pomôže? Je jasné, že nestačí iba filozofickými argumentmi niekto presvedčať o potrebe viery, lebo ako my si dokážeme rozumovo vykonštruovať dôkazy pre vieru, oni to zasa dokážu pre neveru. Ale my predsa máme argument, proti ktorému je bezmocný každý odpor a je veľmi účinný. Je to náš kresťanský život z viery. V podstate nič mimoriadne, iba stála snaha žiť a vždy robiť to, čo mi káže viera. A keď neverecký svet uvidí príklad živej viery, nie je možné, aby zostal nevnímaný a ľahostajný. Presne tak tomu bolo aj v raných kresťanských dobách, keď prví kresťania naozaj žili z viery a dokázali veľké divy vykonať medzi pohanmi a s pohanmi.

Prečo by sme aj my nemohli takto žiť? Pokúsme sa o to! Padnime s Tomášom na kolena pred Ježišom a vyznajme: Pán môj a Boh môj!

Toto je pravý Boží deň, žiariaci svetlom blaživým, veď celý svet krv Kristova zbavila jeho ťažkých vín.

On vrátil slepým svetlo, zrak a hriešnym novú vieru vliat; kto by sa musel strachom chvieť, keď Pán i z lotra hriechy sňal?

Anjeli hľadajú v úzase, aký trest Kristus musel zničiť; a lotor pri ňom kajúci má prísľub raja ešte dnes.

Obdivuhodné tajomstvo: sám Boh si ľudské telo vzal, by telo zbavil náказы, aby hriech, vinu z ľudí sňal.

Môže byť niečo vzácnejšie, keď milosť vinu zamení, keď láska strávi, zničí strach a v smrti život pramení?!

Ježišu, ty buď naveky nám veľkonočnou radosťou, pridruž nás k svojmu víťazstvu znovuzrodených milosťou.

Tebe buď sláva, Ježišu, ktorý si slávne z mŕtvych vstal; Otcovi, Duchu Svätému nech večne zuní pieseň chvál. Amen.

2. Veľkonočná, Rch.

Slová otcov púšte

Dvaja pokrvní bratia prišli bývať do istého kláštora a jeden z nich bol veľmi zbožný, druhý vynikal preveľkou poslušnosťou. Keď mu teda opät povedal: urob to, urobil; a zase: urob tamto a urobil, a v kláštore ho chválili, že je taký poslušný; závidel mu to však jeho zbožný brat a povedal si sám v sebe: „Skúsim, či môj brat je naozaj poslušný; i šiel k opátovi a povedal mu: „Pošli môjho brata so mnou, lebo na istom mieste ma potrebujú.“ Opät ho pustil. Keď sa tak spolu uberali a prišli k rieke, v ktorej bolo množstvo krokodílov, chcel ho skúšať a povedal mu: „Vojdi do rieky a prejdi ju.“ A on vošiel a prišli krokodíly a začali olizovať jeho telo, ale neublížili mu. Keď to videl jeho brat, povedal mu: „Vyjdi z rieky a poďme.“ A keď šli, našli na ceste ležať mŕtve telo. Ten zbožný povedal: „Keby sme mali voľačo starého, prehodili by sme to cez neho.“ Brat ho vyzval: „Modlime sa, azda ho Boh vzkriesi.“ A kým sa modlili, mŕtvy vstal, a ten zbožný sa chválil: „Pre moju zbožnosť, vstal ten mŕtvy.“ Boh však všetko zjavil opátovi v ich kláštore, ako ten pokúšal svojho brata s krokodílmi i ako vstal mŕtvy. A keď sa vrátili do kláštora, opät povedal tomu zbožnému: „Prečo si to urobil svojmu bratovi? Vez, že pre jeho poslušnosť vstal ten mŕtvy.“

Istý pustovník zdržoval sa v jaskyni vedľa kláštora a žil veľmi čnostne; a keď prišli niektorí mnisi z kláštora, prinútili ho jesť v nezvyklú hodinu. A nato mu povedali bratia: „Otče, nie je ti trošku ľúto, že si dnes robil proti zvyklosti?“ On im odvetil: „Vtedy sa trápim, keď vyplním vlastnú vôľu.“

Ján Menší z Téb, žiak opáta Ammona, dvanásť rokov posluhoval istému starcovi. Starec mu však nikdy nepovedal lichotivého alebo pokojného slova, hoci ho videl namáhať sa. Keď však opúšťal telo a vôkol neho stáli iní starci, chytil ho ruku a povedal mu tri razy: „Vďaka, vďaka, vďaka.“ A odovzdal ho starcom so slovami: „Toto nie je človek, ale anjel, toľko rokov mne chorému posluhoval, hoci odo mňa dobré slovo nepočul.“

Istému starcovi, ktorý bol často chorý a slabý, sa stalo, že celý rok mu nič nechýbalo na zdraví. I plakal pre to a ťažko to niesol, vraviac: „Opustil si ma, Pane, a nechcel si ma tento rok navštíviť.“

Keď istý starec zomieral v sketskej púšti a bratia obklopili jeho lôžko a utešovali ho a plakali, otvoril oči a usmial sa, a zasa ich otvoril a usmial sa; podobne i tretí raz. Keď sa ho bratia pýtali: „Povedz, otče, prečo sa nám plačúcim smeješ?“, odvetil im: „Prvý raz som sa usmial, lebo všetci sa bojíte smrti; a druhý raz som sa usmial, lebo nie ste pripravení; tretí raz však som sa usmial, že z práce idem na odpočinok.“

Metod Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Nedeľa Božieho milosrdenstva:

Dnes (7.4.) je Nedeľa Božieho milosrdenstva. Popoludní o 15:00 hodine bude pobožnosť k Božiemu milosrdenstvu. Po skončení pobožnosti bude výmena ružencových tajomstiev.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 126 – 150.

Birmovanci:

V piatok 12. apríla o 18:00 hodine je sv. omša a po nej na fare katechéza.

Rodičia prvoprijímajúcich detí:

Stretnutie rodičov detí bude o dva týždne, v nedeľu 21. apríla o 12:00 hodine v kostole.

Sväté omše po Druhej Veľkonočnej nedeľi - (B)

8.IV. pondelok

18:00 Za † Stanislava a Evu Jurčovičových

9.IV. utorok

18:00 Za † Alojza a Annu Polakovičových

11.IV. štvrtok

18:00 Za † Štefana Kordoša (30. výročie smrti) a rodičov z oboch strán

12.IV. piatok

18:00 Za † Antona (1.výročie smrti) a Máriu (20. výročie) Vavrínčikových

13.IV. sobota

08:00 Za † Františka Jedináka, rodičov a starých rodičov

14.IV. Tretia Veľkonočná nedeľa

08:00 Za † Jozefa Granca (1. mesiac od smrti)

Lektori: Polanská Bažiková

11:00 Za † Máriu a Františka Podolských

Lektori: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

8.IV. pondelok	Zvestovanie Pána, slávnosť (preložená z 25. marca)
9.IV. utorok	sv. Libor, biskup a mučeník Sp
10.IV. streda	sv. Igor
11.IV. štvrtok	sv. Stanislav, biskup a mučeník
12.IV. piatok	sv. Július I., pápež
13.IV. sobota	sv. Martin I., pápež a mučeník Esp

Slovo na dnes

Biblický poradca

Možno vám zide na um otázka: budem správne rozumieť Písmu, keď si ho napríklad po nedeľnej svätej omši otvorím? Spokojne si ho môžete čítať. Stačí snaha porozumieť mu tak, ako nám ho chce dať poznať Boh. Čiže čítať ho s túžbou rozumieť všetko tak, ako mu rozumie jedna, svätá, katolícka a apoštolská Cirkev. Lebo vďaka nášmu postoju viery, s ktorým ho čítame, stojí pri nás celá Cirkev a tajomným spôsobom k nám preniká učiteľský hlas pápežov, koncilov či svätých.

No akokoľvek sa budeme pri čítaní Biblie snažiť, nevyhneme sa ťažkým partiám v nej. Vtedy treba v čítaní trpezlivo pokračovať ďalej. Na pochopenie aspoň niečoho použiť sedliacky rozum a slová, ktoré pre nás zostali zapečatené, nosiť v sebe bez snahy predčasne ich pochopiť. K hlbšiemu porozumeniu textu pomáha pravidlo objasňovania tmavých stránok jasnejšími. Celkom konkrétne - Starý zákon objasňovať Novým, evanjeliom. A potom, postupom času, jedného dňa budeme na chápanie tmavých pasáží zrelší, najmä vďaka prežitým ťažkostiam. Bez skúsenosti kríža by sme k nim neprenikli. Svätý Gregor Veľký hovorieval, že Písmo nie je natoľko nezrozumiteľné, aby odradilo pokorných.

Teda čítanie Písma je dobrá príležitosť nezakladať si na svojej múdrosti, ako aj hľadať pomoc u pripravených bratov či sestier. Čiže mať niekoho, kto by nám do vyrušujúcich statí Písma vedel vniesť trochu viac svetla: biblického poradcu? Alebo sa k ťažkým statiam vrátiť na svojich biblických stretnutiach. Asi vám nenapadlo, že Písmo je ťažko pochopiteľné možno práve preto, aby sme si pri jeho porozumení vzájomne pomáhali, však?

Faktom je, že mať radi Písmo sa najlepšie naučíme od ľudí, ktorí mu rozumujú a milujú ho. Ideálnou cestou je sprevádzané čítanie Biblie: niekto zo skúsenejších bratov alebo sestier nás uvedie do čítania konkrétnej knihy Písma a po jej prečítaní sa môžeme o nej podeliť v celej skupine a porozprávať sa o nejasnostiach v nej. Núdzovým riešením by bolo napríklad nájsť si online stránku na problematiku state v Biblii.

„Pán prijíma slová, ktoré mu hovoríme vo svojich modlitbách, v takej miere, v akej my prijímame tie, ktoré nám hovorí on.“

svätý František Saleský

Ježiš hovorí, že nebeský Otec vždy vypočuje našu prosbu, keď voláme o pomoc Ducha Svätého! Celkom osobitne to platí aj vtedy, keď sa práve chystáme čítať Písmo. Tak ľudsky nás môže povzbudiť i spomienka, že voľakedy naši predkovia počúvali Písmo a aj breviár sa modlili v latinčine a posvätili sa. No až také zlé to s našim čítaním Písma predsa len nebude. Treba nám na vlastnej koži zakúsiť, že Písmo na nás účinkuje pozitívne aj bez toho, aby sme všetkému v ňom rozumeli. Upokojuje, uzdravuje. Ako dobrá modlitba. A naozaj, koľkokrát doma, v rodine ani nevieme, ako sa pustiť do modlitby. Rýchla ranná modlitba a unavená večerná. Práve čítanie Písma je už prvým stupňom autentickú modlitbu a môže nás do tej hlbšej pozoruhodne vovádzať. Dáva jej totiž ten najsolidnejší základ.

Na druhej strane sa môže stať, že v našom živote nevieme naďažiť na dobrého duchovného sprievodcu, alebo sme z nich už akísi unavení, možno aj oni sami sú dezorientovaní. Pán nás však nenecháva opustených. Lebo Písmom nás môže učiť a viesť on sám.

Dagmar Králová „Skús to s Bibliou“

Poverčivý kresťan

Mám pocit, akoby cesta viery bola plná zlyhaní a ťažkostí. Ako mám nasledovať Krista v takomto rozpoložení? Možno aj vám niekedy napadli podobné otázky. Ach, tie moje slabosti... Tak veľmi

bojujem proti tej a tej chybe, proti tomu a tomu hriechu, a presa. Koľkokrát som si už povedal, že s tým skončím, zabojujem, nedám sa, no bezvýsledne. Opäť som sa rozčúľil a vybuchol, stále i mi nepodarilo dostať pod kontrolu čas strávený na sociálnych sieťach, zasa ma premožla pohodlnosť, pohádal som sa s rodičmi, neudrži na uzde pýchu, nezvládol pokušenie v oblasti čistoty... A pritom som sa tak veľmi snažil a chcel som dokázať, že na to mám. Teraz sa cítim trápne, znechutene - pred sebou i pred Bohom. Ako teda nasledovať Krista napriek ustavičným zlyhaniam?

Vojdime spolu s Petrom do jeho loďky. Neraz podobne ako on prežívame „noc prázdnych sietí“, sklamanie z toho, že sa usilujeme, no nevidíme želané výsledky. „Celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytli“ (Lk 5, 5), hovorí Šimon. Ako často aj my zostávame s pocitom porážky a v našich srdciach sa objavuje sklamanie horkosť. Dva veľmi nebezpečné červotoče. A čo robí Pán?

Rozhodne sa nastúpiť práve do našej loďky. Odtiaľ chce ohlasovať evanjelium. Práve tá prázdna loďka, ten symbol našej neschopnosti, sa stáva Ježišovou „katedrou“, kazateľnicou, z ktorej ohlasuje Slovo. A Pán to tak robí rád. Je Pánom prevkapaní a zázrakov.

Kristus vstupuje do člna nášho života keď mu nemáme čo ponúknuť, vstupuje do našich prázdnot a ich svojou prítomnosťou, poslúži si našou chudobou na ohlasovanie svojho bohatstva, našimi biedami na ohlasovanie svojho milosrdenstva. Zapamätajte si: Boh nechce výletnú loď, stačí mu chudobná, vetchá loď, treba len, aby sme ho prijali. Práve o to ide - prijať ho. Nezáleží na tom, aká je naša loď, jednoducho ho prijať. Dovolíme mu nastúpiť do loďky nášho života? Dáme mu k dispozícii to málo, čo máme? (pórov. Pápež František: Príhovor pred modlitbou AP, 6. 2. 2022)

Si Siete sa trhajú od množstva rýb a Peter prežíva - napriek veľkej horúčave - mrazenie na chrbte. On ako skúsený rybár najlepšie chápe ten zázrak - po namáhavej noci, keď neulovili nič, majú teraz vďaka Ježišovmu slovu plné siete. „Odíd' odo mňa Pane, lebo som človek hriešny.“ Ako len úprimne a pokorne vyjadril pocit, ktorý často prepadá aj nás. Vedomie vlastnej hriešnosti, zlyhaní, krehkosti... Aj my sa niekedy cítime práve takto. A čo na to Ježiš? „Neboj sa, odtiaľ budeš loviť už ľudí.“ (Lk 5, 10) Čože? Ja? Takýto? Nehodný, hriešny, slabý? Áno, ty. Pretože ja z teba urobím skalú. Krásne na tom je, že Boh vstupuje do nášho života niekedy práve cez našu slabosť, hriešnosť, zranenia, cez vedomie, že si nevystačíme sami, že nestačí len napnúť svaly a podať výkon. Koľkokrát sme to už vyskúšali a popálili sa. A práve tam a len tam môžeme naplno roztvoriť svoju bytosť.

Keď si už nevystačíme sami, v pokore sa môžeme otvoriť jemu - milujúcemu Spasiteľovi. A vo chvíli, keď sa pozrieme naňho a nie na svoj hriech, prežijeme čosi z jeho bezpodmienečnej lásky a odpustenia. Ani vo chvíľach zlyhaní nemajú byť stredobodom naše hriechy, ale on.

Nebojme sa prázdnoty včerajška, dobro zajtrajška má väčšiu cenu. Ježiš nás túži pozdvihnúť, otvoriť nám horizont, ponúknuť nové možnosti. Neznechutia ho naše chyby, nemá strach z našej slabosti. Jeho sen o nás je silnejší. Vždy môžeme začať odznova, Pán nás pozýva, aby sme sa vrátili do hry. Zažeňme pesimizmus a nedôveru. Svätci by o tom vedeli rozprávať, tiež neboli supermani či nadľudia. Všetci prešli zápasmi. Aj oni sa museli boriť s vlastnou povahou, rozličnými vonkajšími či vnútornými ťažkosťami. Ved' napokon aj na Petrovej ceste, ak ju pozorne sledujeme v Písme, objavíme zlyhanie. Ide o pomalú premenu. Vyžaduje si trpezlivosť, odovzdanosť a dôveru v toho, ktorý nás stvoril a sníva o nás od večnosti. Svätý apoštol Pavol to vyjadril presne: „Sila sa dokonale prejavuje v slabosti.“ (1 12, 9) A obľúbená svätica Tereza z Lisieux dodáva, že keď nevládze kráčať po strmých schodoch dokonalosti, ako dieťa sa vrhne do náručia Otca.

Marian Husár „A teraz čo II?“

Na minútku

Dialkové ovládanie

Martinko bol chlapec, ktorý nerád čakal. Keď bola zima, nevedel sa dočkať leta a v lete túžil len po zime. Keď sa ho niekto opýtal, aké je jeho najväčšie pranie na svete, dostal odpoveď: „Chcel by som, aby čas plynul rýchlejšie.“

Jedného dňa Martinko počul, ako naňho volá akýsi pán v obleku a kravate. Muž ukázal chlapcovi diaľkový ovládač a povedal mu: „Toto je diaľkový ovládač tvojho života. Keď budeš chcieť, aby pre teba čas bežal rýchlejšie, stačí stlačiť toto tlačidlo. Jedno stlačenie predstavuje jednu hodinu života.“

Martin vyskúšal diaľkový ovládač v škole. V praxi to vyzeralo tak, že takmer každé ráno stlačil tlačidlo ovládača tri alebo štyrikrát. Tak len čo vošiel do triedy, začul hlas učiteľa, ktorý hovoril: „Na dnes je to všetko. Môžete ísť domov.“

Chlapec bol náramne spokojný. Život bol sledom voľných dní a hier na dvore.

Raz v noci, keď nemohol zaspáť, rozhodol sa stlačiť tlačidlo ovládača mnohokrát, a tak sa na ďalšie ráno zobudil s fúzmi a bol inžinierom zamestnaným v slušnom podniku.

Oženil sa s Evou. Jedného dňa mu Eva s úsmevom oznámila, že čaká dieťa.

„Čakať“ bolo sloveso, ktoré sa Martinovi nikdy nepáčilo. Nemohol odolať pokušeniu objasniť svoje dieťa čím skôr, a tak začal stlačiť tlačidlo ovládača takmer každý deň. Raz večer to prehnal a na druhý deň bol o pár rokov starší a mal dvoch synov. Jeden bol žiakom gymnázia a druhý študoval na univerzite.

Vždy, keď sa objavil nejaký problém, Martin použil ovládač, aby ho vyriešil čo najskôr - keď sa nedarilo v práci, keď niekto ochorel, keď sa chcel dozvedieť, kto vyhrá majstrovstvá vo futbale.

Raz ráno sa Martin pozrel do zrkadla a zistil, že má sivé vlasy. Cítil sa veľmi unavený a nespokojný. Jeho dom bol prázdny a Eva (ach, ako aj tá zostarla!) nemohla pochopiť, prečo má s manželom tak málo spomienok na spoločne prežitý život.

„Aj tebe sa zdá, akoby všetko odviaľ čas?“ pýtala sa ho.

Martin nedokázal odpovedať a bol veľmi smutný. Boli z nich dvaja starí chorí ľudia a dni boli dlhé ako ešte nikdy. Teraz si už dával veľký pozor na to, aby nestlačil tlačidlo zázračného ovládača.

Keď raz starý Martin podriemkaval v parku na svojej obľúbenej lavičke, začul, ako ho niekto volá. Otvoril oči a uvidel pána, ktorý mu pred mnohými rokmi daroval zázračný diaľkový ovládač.

„Tak ako, Martin, ako sa ti darilo? Priniesol ti čarovný ovládač šťastný život podľa tvojich predstáv?“

„Neviem... Vďaka tomu ovládaču som nikdy v živote nemusel čakať alebo príliš dlho trpieť, ale teraz si uvedomujem, že všetko preletelo tak rýchlo a zrazu som starý a slabý. Tak rád by som bol znovu malým chlapcom,“ vzdychol trochu zahanbený Martin. „Rád by

som znovu prežil svoj život bez zázračného ovládača. Rád by som žil ako všetci ostatní a prijal všetko, čo život priniesie, bez toho, aby som bol netreplivý.“

„Tak mi vráť ten ovládač a... veľa šťastia, Martin!“

Len čo Martin podal mužovi ovládač, hlboko zaspal. Keď sa zobudil, utekal k zrkadlu. Uvidel svoju niekdajšiu detskú buclatú tvár a hlboko si vydýchol od úľavy.

Neži svoj život zabíjaním času, ináč čas zabije teba!

Bruno Ferrero „Vždy príde ďalší deň“

Zamyslenia

PASTIERI

Pochopila som, že hoci ich dôstojnosť je väčšia ako dôstojnosť anjelov, neznamená to, že sú menej slabí a krehkí ľudia.

Sv. Terézia z Lisieux

Terézia chcela vstúpiť do karmelitánskej rehole, lebo cítila Opovolanie prosiť v modlitbe za celý svet, zvlášť za tých, ktorí sa vzdialili od Božej lásky. Odmalička bola vychovávaná vo veľkej úcte ku kňazom a dlho si myslela, že všetci sú svätí ako anjeli. Nevedela pochopiť, prečo Terézia z Avily ustanovila ako hlavnú náplň reformovanej karmelitánskej rehole práve modlitbu príhovoru za kňazov.

Asi ako štrnásťročná sa s otcom a Celinou vybrala na niekoľkotýždňovú púť do Ríma. Išlo o diecéznu púť, takže okrem iných cestovali tiež so sedemdesiatimi piatimi francúzskymi duchovnými a v Taliansku sa stretli aj s mnohými ďalšími. Vďaka tejto ceste si Terézia utvorila o nich dôležitý názor (pozri citát). Neskôr dodáva: „V Taliansku som pochopila zmysel svojho povolania. Nebolo márne vybrať sa tak ďaleko kvôli takému užitočnému poznaniu!“ Všimnime si však bližšie jej výrok citovaný v záhlaví: na jednej strane sa v nej prebúdza vedomie kňazskej svätosti a dôstojnosti, ktorá je Božím darom a hriechom sa nijako nezmenšuje, a na druhej strane si zároveň uvedomuje ich ľudskú krehkosť. Terézia sa nad nimi nepohoršuje. Iba je motivovaná k hlbšej solidarite, ktorá sa v podstate stane náplňou jej života v reholi. Na vlastné oči totiž videla, že niektorí kňazi vykazujú extrémnu potrebu modlitieb, ako sa sama vyjadruje.

Vykazujú extrémnu potrebu modlitieb... U niekoho by bol takýto komentár iba pichľavou iróniou, jemne pohŕdavuou kritikou, maskovanou zbožnými slovami o modlitbe - ktorá sa však väčšinou aj tak nekoná. (Mnoho ráz tak končíme rôzne „ohováračské“ sedenia, aby sme nadľahčili vlastný pocit viny: „No, musíme sa za neho viac odliť!“) Terézia však nevypúšťa zbožné frázy do vzduchu. Po celý jej ďalší život budú kňazi skutočne stredobodom jej nežnej sesterskej pozornosti, na ich „konto“ pôjde väčšina jej modlitieb a obiet.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

[www.vistuk](http://www.vistuk.com)

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku